Умер поет! І струни голосні
Порвалися, замовкнули навіки.
Ми стали сиротами, і, сумні,
Ми понесли у серці жаль великий.
І довго плакали... І от тепер
Щороку згадуєм сумну пригоду.
Але чи справді вмер він? Ні, — не вмер!
Поет живе в серцях свого народу!

Його душа в святих його словах
Одбилася акордами смутними;
Вона живе і в тих благих сльозах,
Що над його піснями пролили ми;
Вона живе, вітає поміж нас
Надією на щастя, на свободу;
Любить народ навчає кожний час —
Поет живе в серцях свого народу!

Поет живе! Ми слухаєм його:
Ми чуєм заповіт його священний —
Учитися, кохати край стражденний
І не цуратись рідного, свого.
І всі ми, скільки є, в душі своїй
Клялись тих дум не зраджувати зроду,
І справдимо ми заповіт святий, —
Поет живе в серцях свого народу!

1888